

τῷ ἐμυρίαμένῃ τὴν ροδόστεμ-μαν. Πόντ. τὸν καμὸν τῆς φύρνε-
ται τῷ ἀποφύρνεται. || Ἄσμ.

Ἐφέραν τῷ ἐρραντίσαν με ἐμέναν τῷ ἀποφύραν.
Συνών. ξελιποθυμῶ.

ἀποφύσημα τό, ἀμάρτ. 'ποφύσημαν Κύπρ. 'ποφύ-
σιμαν Κύπρ. ἀποφύσαγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυσῶ. Τὸ 'ποφύσιμαν ἐκ τοῦ
μεσιν. ἀποφύσιμα. Πβ. Σταφίδ. (ἐκδ. ÉLegrand Bibl.
2, 26) «ἔστι δὲ καὶ σκορπίος, ὅσπερ ἀποφύσιμά ἐστι
τοῦ διαβόλου». Ὁ τύπ. ἀποφύσαγμαν ἀναλογικῶς πρὸς
τὰ ἐκ τῶν εἰς -άζω ρ. παράγωγα.

1) Ἐκπνοή, ἀναθυμίασις ἐνθ' ἄν. : Τὸ 'ποφύσημαν τοῦ
ἀδ-θμοῦ (ἀσκού) Κύπρ. Τὸ 'ποφύσιμαν τοῦ ἀνθρώπου βλά-
φτει αὐτόθ. Τὸ 'ποφύσημαν τοῦ σιταρκοῦ κρούζει (ἢ ἀναθυ-
μίασις ἢ ἀναδιδομένη ἐκ τοῦ σίτου προκαλεῖ ἐξανθήματα
εἰς τὸ δέρμα) αὐτόθ. Τὸ 'ποφύσημαν τῆς κουφῆς ἐν' φαρμα-
τῶερὸν (κουφή = ὄφρις δηλητηριώδης) αὐτόθ. β) Μεταφ.
μικρὸς ἀναστεναγμὸς Κύπρ. 2) Τὸ γεννοβόλημα τῆς
κρεατόμυιγας ἐπὶ τοῦ κρέατος καὶ ἄλλων ἐδωδίων
Πόντ. (Σάντ.)

ἀποφυσητός ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ποφυσητός Κύπρ. 'πο-
φυσιστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυσῶ. Ὁ τύπ. 'ποφυσιστός ἀναλο-
γικῶς πρὸς τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

1) Ὁ ἐκφυσώμενος ὑποκώφως, ἀθορύβως, συνήθως
ἐπὶ πορδῆς: Ἐν' 'ποφυσητόν ποῦ μᾶς ἔβκαλεν τὸν πόρτον.
Ἐβγαλέν τον 'ποφυσιστόν. Συνών. ξεφουσκιστός. 2)
Οὖς, πορδὴ ἐκφυσωμένη ὑποκώφως: Τούτ' ἢ βρόμα ἔβκην
'ποῦ κἀνέναν 'ποφυσητόν. Συνών. ξεφουσκιστή (ἰδ. ξε-
φουσκιστός), φουτῆ.

ἀποφυσῖα ἡ, ἀμάρτ. ἀποφυσῖα Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυσῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖα.

Τὸ παράλιον μέρος εἰς τὸ ὅποιον ἡ θάλασσα ἀποφυσῖ
ἀφρούς καὶ ἄνεμον: Μὴν πηαίνης 'ς τὴν ἀποφυσῖα τῇ
θάλασσας.

ἀποφυσῶ Κύθν. Πόντ. (Σάντ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπο-
φ'σῶ Μύκ. 'ποφυσῶ Κύπρ. — ΧΠαλαίσι. Συλλ. Κυπρ.
ποιημ. 181.

Τὸ μεταγν. ἀποφυσῶ = φουσῶν ἀπομακρύνω τι, ἀπο-
πνέω, ἐκπνέω.

Α) Μετβ. 1) Φυσῶ τινα ἢ τι συνήθως φύσημα ἐπιβλαβὲς
ἢ ὀχληρὸν Κύπρ. — ΧΠαλαίσι. ἐνθ' ἄν. Μὲν 'ποφυσῖας ἔτσι
τοῦ γυαλιῦ τῷ ἐξ-ζόφ-φωσές το. Ἐποφύσησέν τον τὸ σιτά-
ριν τῷ ἀρρώστησεν. Ἐποφύσησέν τον ἢ κουφή τῷ ἐπέθανεν
(κουφή = ὄφρις δηλητηριώδης). Ἐποφύσησέν μας ἔναν πόρτον
τῷ ἐβρομολοήσαμεν Κύπρ. || Ποίημ.

Ἀγάπα με σὰν σ' ἀγαπῶ, γιὰτὶ ἂν σὲ μισήσω,

σὰν τὴν κουφήν 'εν-νὰ γενῶ γιὰ νὰ σοῦ 'ποφυσήσω

ΧΠαλαίσι. ἐνθ' ἄν. 2) Ἀποθέτω τὰ φᾶ ἐπὶ τινος, ἐπὶ
κρεατόμυιγας Πόντ. (Σάντ.): Ἀποφυσῖ ἢ μυῖα τὸ κρέας
-τὸ τυρίν.

Β) Ἀμτβ. 1) Πνευστιῶ, ἀσθμαίνω Κύπρ. — Λεξ.
Δημητρ.: Ποφυσῖ ποῦ τὴν πολ-λὴν πυρᾶν (ζέστην) Κύπρ.

2) Πέρδομαι Λεξ. Δημητρ. Συνών. κλάνω. 3) Δυσ-
νασχετῶν ἢ ἀθυμῶν ἐκφράζω τὴν δυσθυμίαν μου ἀπο-
φυσῶν διὰ τοῦ στόματος Κύθν. Κύπρ.: Εἶντα 'δεις πάλαι
τῷ 'ποφυσῖ; Κύπρ. Συνών. ξεφυσῶ. β) Ἀναστε-
νάζω Κύπρ.: Ποῦ τὸ μαράζιν του οὐλ-λὴ μέρα κάθεται τῷ
'ποφυσῖ. 4) Συρίζω Μύκ.: Ἀποφ'σῖ τὸ θεριὸ (ὁ ὄφρις).

ἀποφύτεμαν τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφυτεύω.

Ἐκρίζωσις φυτῶν, ἐκφύτευσις: Τῇ δέντρίων τ' ἀποφύ-
τεμαν ἐκράτεσεν τέσσερα ὥρας. Συνών. ξερρίζωμα.

ἀποφυτεύω Κρήτ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν. κ.ά.)
Πόντ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φυτεύω. Πβ. καὶ ἀρχ.
ἀποφυτεύω = φυτεύω παραφυάδας ἀποσπασθείσας ἐκ
φυτοῦ τινος.

1) Ἐκρίζω φυτόν τι Πόντ.: Ἀποφύτεψον τὰ κεράδα
(κερασέας). Συνών. ξερρίζωνω. 2) Περαιίνω τὴν
φύτευσιν Κρήτ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μάν. κ.ά.) κ.ά.: Ἀπο-
φύτεψα χιτὲς μία λούρα μαρουλοκρέμνυδα Μάν. || Γνωμ.

Φύτεψε ἐλαία Φλεβάρη | κὶ ἀποφύτεψε τὸ Μάι
(κατάλληλος χρόνος διὰ νὰ φυτευθῇ ἐλαία εἶναι ὁ ἀπὸ
Φεβρουαρίου μέχρι Μαΐου) Μέγαρ.

* **ἀποφωλάζω**, ἀποφωλάζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φωλάζω.

Ἐκβάλλω ἐκ τῆς φωλεᾶς.

* **ἀποφώλεασμα** τό, ἀποφωλίαγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποφωλάζω.

Ἡ ἐκβολὴ ἐκ τῆς φωλεᾶς.

ἀποφώλι τό, Ἡπ. Θήρ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀπο-
φώλιο Λεξ. Βλαστ. ἀποφώλι Παξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὖς. φώλι. Πβ. καὶ Εὐσταθ.
Ὁδ. 1682, 34 «ἀποφώλιοι δὲ εὐναί... ἄγονοι, ἄκαρποι»
ἐκ μεταφορᾶς δὲ ὧν καὶ τοῦτο ἄπερ ἀπορριπτοῦνται τῶν
φωλεῶν ὡς οὐρία.

Τὸ ἐν τῇ φωλεᾷ τῆς ὄρνιθος μένον ὦν, τὸ ὅποιον
προσελκύει αὐτὴν ἐκεῖ καὶ δὲν γεννᾷ ὅπουδῆποτε Ἡπ.
Θήρ. Παξ. — Λεξ. Βλαστ.: Νὰ βάλης ἀποφώλι τῇ κότις,
γιὰτὶ θέλει νὰ γεννήσῃ Παξ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπότοκο 1.

ἀπόφωνο τό, Ἡπ. Πελοπν. (Βαμβάκ. Κόκκιν. Λακων.
Λεβέτσ. Λεντεκ. Λεῦκτρ. Μάν. Οἶν. Παπούλ. Πυλ. κ.ά.)
Ρόδ. — ΑΒαλαωρ. Ἐργα 2, 224 ΑΚαρκαβίτσ. Λόγ. πλῶρ. 18
ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 15 — Λεξ. Δημητρ. ἀπόφου-
νον Θεσσ. (Ζαγορ.) Σκόπ. 'πόφωνο Εὐβ. (Κύμ.) ἀπόφω-
νος ὁ, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κρεμμ. Παπούλ.) ἀπόφουνους
Σάμ. ἀπόφωνα Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὖς. φωνή.

1) Ἠχώ, ἀντήχησις, ἀντίλαλος Εὐβ. (Κύμ.) Θεσσ.
(Ζαγορ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Βαμβάκ. Κόκκιν. Κρεμμ.
Λεβέτσ. Λεντεκ. Οἶν. Παπούλ. Πυλ. κ.ά.) Σάμ. Σκόπ.
Τσακων. κ.ά.: Τ' ἀπόφωνο τοῦ ντουφεκιῦ Λεντεκ. Φώναζει
μέσα 'ς αὐτὸ τοῦ ρέμα νὰ ἰδῇς τί ἀπόφουνον κάνει Σκόπ.
Ἀκ'γα τ' ἀπόφουνον κὶ θάρουσα πῶς ἦταν κάνει κὶ μὴ κου-
ρόιδιβι αὐτόθ. Κ' ἢ λαλιά της σὰ νὰ βροῖσκη 'ς τὸ πλευρό του
ἐν' ἀπόφωνο ἀπὸ τὸν παλαιὸν ἀχό της ΚΧατζόπ. ἐνθ' ἄν. Τὸ
λόγιο τῆς γραφῆς μου φάνηκαν ἀπόφωνο 'ς τὰ λόγια τοῦ
πατέρα μου ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀντιλάλημα 1,
ἀντιλάλι 1, ἀντίλαλος, ἀντίφωνα, ἀντίφωνο.

β) Μακρινὸς μὴ εὐκρινὴς ἤχος φωνῆς, ἰδίως κατὰ τὴν
νύκτα Λεξ. Δημητρ. 2) Ὀδυρμός, γογγυσμός Ἡπ. Πελοπν.
(Λακων. Λεῦκτρ. Μάν. κ.ά.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀπό-
φωνό του ἀκούετον ἀπὸ πολὺ μακρὰ Μάν. Ἀκούετανε τὸ
ἀπόφωνο τοῦ δεῖνα ἀπὸ τὸ δεῖνα μέρος Λεῦκτρ. || Ποίημ.

Κάνεις μας δὲν ἀκούει τοῦ γείτονα τ' ἀπόφωνα

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 3) Ἀγρία φωνὴ Ρόδ.: Τὰ 'πόφωνα
του ἐβγαίν-ναν. Συνών. ἀγριοφωνάρα, ἀγριοφωνή.

4) Μεταφ. προαίσθημα δυσάρεστον: Ἄσμ.

Ἀπόφωνό 'χα ἢ ἀραχλὴ, γιόκα, πῶς θὰ σὲ χάσω
(ἐκ μοιρολ.) ἀγν. τόπ.

